

Diari del meu darrer batec

La mama sempre m'ha dit que el meu cor és com un rellotge de sorra amb menys granets dels que li tocava. Sempre he hagut de fer una mica menys, anar més a poc a poc. Però, a vegades, quan anem lents és quan més gaudim del paisatge.

Durant aquests dotze anys, he après a estimar el món des del banc del parc. No he pogut córrer ni jugar a futbol com els meus amics. Tampoc he pogut fer esport i tenir un cos com els de les pel·lícules americanes, però m'he acceptat i he intentat ser la meva millor versió.

Quan tenia dos anys, el papa va marxar. Es va cansar del meu cor abans que jo. Un dia, senzillament, va deixar de ser-hi. La mama, en canvi, es va quedar. Cada matí, quan em despertava, li veia als ulls que em volia guardar per sempre. Ella no ho sap, però jo li veia la por. La por de perdre'm.

I d'un dia per l'altre tot ha canviat. A la sala d'aquest hospital, he entès la plenitud amb la que marxava. Quan el meu cor ha callat, el silenci no m'ha fet cap por.